

**ПРОЯВЛЕНИЕТО НА ДУХА
В ЗАВЕТА НА ЦВЕТНИТЕ ЛЪЧИ НА СВЕТИНАТА**

.....

Веселин Дочев

ПРОЯВЛЕНИЕТО НА ДУХА В ЗАВЕТА НА ЦВЕТНИТЕ ЛЪЧИ НА СВЕТИНАТА

Веселин Дочев

Учителят ни е завещал метод за духовно повдигане и усъвършенстване в пътя Господен и по неговите думи това е много прост метод Христов. Като тръгнем по стъпалата на космичната стълба на реалността, ще разберем на какво ниво се повдигаме при работа с цветните лъчи на светлината. А стъпалата са:

Първо стъпало: Материята е кондензирана
Енергия;

Второ стъпало: Енергията е кондензирана
Светлина;

Трето стъпало: Светлината е кондензирана
Мисъл;

Четвърто стъпало: Мисълта е кондензирана
Любов;

Пето стъпало: Любовта е плод на Духа;

Шесто стъпало: Духът е проява на Космичното Начало.

Учените от миналото не са имали това знание, а сами са откривали закономерности и са търсели приложение на откритията си. Ще спомена някои от тях, изпреварили времето си, чиито открития и в наши дни все още не са намерили пълното си приложение. Статията е опит за сравнение на някои техни открития с мъдростта, оставена ни от Учителя Петър Дънов, и хвърляне на светлина върху последното стъпало – Духът.

И днес си остава също толкова мистериозно името на Франц Антон Месмер, колкото и по времето, когато е живял и работил. Създаденият от него, подобен на батерия акумулатор, му донесъл голяма популярност. Ус-

тройството представлявало заземено ведро, в което били пресирани няколко дебели слоя влажни зеленчуци и желязна шлака. През цялото устройство минавал железен прът, покрит отгоре с кръгъл дървен похлупак. Когато се докосвал до железния прът, Месмер усещал определени импулси. Електростатичният удар не бил нещо непознато по онова време. Месмер заявил, че усетената от него енергия е от съвсем друго естество, прониква по-пълно в тялото и създава усещането за „потръпване”. Нито един от пациентите на Месмер не е потвърдил, че ефектът е идентичен с познатия електростатичен удар. Тези специфични удари предизвиквали трепет, съживявали, възбуждали и несъмнено действали изцелително.

При проучване се оказва, че батерията на Месмер не би могла да произведе електростатична енергия. Устройството би предизвикало късо съединение. Освен това то не е в състояние да произведе достатъчно електрическо напрежение, че да предизвика такива силни психологически ефекти. Нещо повече – в него не би могло да се натрупа ниско напрежение или висок ампераж.

И накрая, електростатичните удари не са живителни. Те не увеличават жизнения потенциал, обратното – могат да убиват. Не предизвикват тръпки, а болка. Не носят облекчение, а напрежение. Месмер е открил определен вид енергия, която малцина академични учени и специалисти отказали да признаят. Тя била отнесена към онези страни живителни енергии, които били наречени най-общо *витални*¹.

Друг учен, който твърдял, че природата е изпълнена с тайнствена светлинна

енергия, от която черпи жизнените си сили, е барон Карл фон Райхенбах. Откритата от него лъчиста енергия напълно преобърнала представата му за света. Живителната сила била открита във виолетовия спектър. Пациентите му се чувствали изпълнени с повече сили и жизненост, когато докосвали проводник, изложен на виолетова светлина. Освен това, те могли да различават *виолетовите стимулатори* и *червените дразнителни* в метални предмети, които са били изложени на слънчева светлина само за няколко минути!

Ето какво пише Джери Василатос в книгата си „Изгубените открития“ относно откритата от Райхенбах нова енергия: „Първо, чувствителните пациенти на барона били в състояние да доловят и съобщят за новия вид всепроникваща енергия от лунната светлина. Второ, въпросната енергия сама по себе си не била светлина. Ако беше такава, ефектите ѝ не биха предизвиквали спазми чрез контакт с помощта на проводник. Енергията не е светлина, но се пренася чрез светлинните лъчи. Интересен парадокс! Трето, енергията предизвиква определени усещания при физически контакт. Четвърто, способна е да бъде абсорбирана и да преминава през метални проводници. Пето, не е нито електрическа, нито магнитна. Шесто, тя се излъчва в пространството, когато се разрези в края на проводника. Седмо, след кратко излагане на въздействието ѝ материята е в състояние да я задържа за продължителни периоди. Осмо, тя може да се отразява в огледала. Девето, всички пациенти дават приблизително еднакви описания на въздействието ѝ по време на отделните експерименти”¹. Очевидно става въпрос за напълно непозната дотогава сила, действаща по свои закони и притежаваща специфични свойства. Тази фундаментална енергия Райхенбах нарекъл *од*. В процеса на експериментите станало ясно, че *од* насища материята подобно на течност и се разпространява на нещо като потоци. Наси-

тените обекти „изливали” излишните токове. Такава аналогия се открива в словото на Учителя: „Според мене, аз трябва да дам някому излишъка от моите знания, от моя живот, защото той не е мой. Тази виделина, която иде отвътре, трябва да я препратя навън”⁴.

Енергията *од* „изпълва” материята и се запазва в нея няколко минути след прекъсване на връзката. В зависимост от материала тя остава до един час, преди да изтече напълно. Друго свойство на *од* е способността ѝ да прониква и в тъканите на човешкото тяло. Този начин на проникване напълно се различава от зареждането с електричество, при което зарядът минава само по повърхността на проводника. Баронът правилно предположил, че всяка материя, изложена достатъчно на слънчева светлина, започва да излъчва *од*. С откритието, че тя изпълва не само материята, но и цялата Вселена, дискусиата за връзката между дух и материя вече не изглеждаше толкова проблематична. *Од* се проявява в електрическите устройства и във високоволтовата електрическа индукция. Електричеството и магнетизмът са в състояние да индуцират *од* от разстояние, но да предизвика електромагнитни заряди с помощта на *од* баронът не успял. Това се отдало на Никола Тесла. Той успял да извърши истинска трансформация на *од* в електричество.

Способността на непознатата енергия да се отразява в огледала е открита и от Нейтан Стъбълфийлд. За да превърне тази енергията в топлина, той е използвал две полирани метални огледала, обърнати едно срещу друго. Друго негово откритие е преобразуването на земната енергия освен в топлинна, и в светлинна. Посетители на фермата му са видели топла и разсеяна светлина да идва изпод земята около къщата. Освен светлината, мнозина чули много силен и непознат шум, излизащ като че ли от всички страни около къщата. Според думите на самия Стъбълфийлд, той е могъл да добива светлина от земята и въздуха, както и звук.

Никола Тесла – световноизвестен учен, който с помощта на своите трансформатори е бил в състояние да произвежда милиони елестростатични волта. Разрядите били с интензивен бял цвят. Бял огън. Внезапните импулси оцветявали каналите на разреждане в бяло, защото трансформаторите на Тесла всъщност разделят етера от електроните. Трансформаторът на Тесла провежда етер, а не електрони. Фактът, че белият огън преминавал през всякаква материя и особено през изолаторите, разкрива етерната му природа. Ефектът от въздействието на белия огън бил по-скоро охлаждащ. Самите искри били „меки“ в сравнение с другите форми на електричество, въпреки застрашителния си вид. Тесла успял успешно да премахне опасния елемент на електричеството. Като блокирал бавните и гъсти заряди, той освобождавал мистериозния ефузивен етер, свойствен за електричеството. В речника на Тесла етерът е течашо през пространството електричество, газ с изключителни и трансцендентални свойства. Етерът е изпълващо цялото пространство електричество, огромен резервоар на неизчерпаема енергия, подвижна енергия, която може да се добива съвсем свободно.

Какво казва Учителят Петър Дънов за етера? „Слънцето съставлява извор от жива енергия за цялата Слънчева система. По отношение на Земята енергията на Слънцето е положителна. Тя се развива в положително и в отрицателно електричество и в положителен и в отрицателен магнетизъм. От съприкосновението на тия две енергии се произвежда животът на Земята. Посредникът, който съединява и трансформира тези две енергии, е наречен от учените *етер*. Той прониква пространството и цялата Земя. Окултистите го наричат *животворна плазма*; мистиците го наричат *дух*. И в книгата Битие (гл. I, ст. 1–2) се казва: „В началото създаде Бог небето и Земята. А Земята беше неустроена и пуста; и тъмнината бе върху бездната; и Дух Божи се носеше върху водата“²².

Сегашните учени хора вземат етера като материя, която е в покой, няма движение. Има напрежение в себе си, но те поддържат, че етерът няма никакво движение. Той никъде не се движи, той е в покой, но има едно напрежение. Следователно в този етер става всичкото движение на молекулите, на атомите, на протоните, на йоните. Следователно онези частици, които вземат една сила от външните условия, са негативни, а тези, които дават нещо от себе си, са протони, положителни¹⁶.

По думите на Учителя ние познаваме Слънцето чрез светлината, но и за нея има един посредник. Това е етерът, иначе то ще бъде невидимо⁶.

„Тогава едно тяло, което се движи в етера, нали казват, че етерът е еднообразен и толкова рядък, не прави никакво съпротивление – сега това движение в етера ли е, или вън от него? Дали етерът се колебае, или в дадения случай е толкова отзивчив, че като върви светлината, като се набира светлината, за това причина е етерът – че се правят такива гънки. Светлината преодолява. Значи етерът, колкото и да е тънък и гъвкав, все прави едно малко съпротивление на светлината“¹⁵.

Много преди изследванията на Хенри Бекерел и Мария Кюри в областта на радиоактивността Тесла издигнал идеята, че материята спонтанно се превръща в енергия. Този процес, твърдял той, е вечен. Цялата материя се пронизва, бомбардира и дезинтегрира от постоянен външен поток космически лъчи. Процесът осезаемо се засилвал през деня, защото според него тези лъчи идвали от Слънцето. Те притежавали невероятно голям електрически потенциал. Споменава потенциали, надхвърлящи сто милиона волта, и твърди, че ги е измерил със специални детектори.

Заредените частици непрекъснато бомбардират всички материали и благодарение на това можела да се наблюдава ра-

диоактивността. Тесла твърдял, че цялата материя се намира в състояние на постоянен разпад. Най-плътните метали най-лесно се идентифицират като радиоактивни, защото представляват „по-добри мишени”. Радиоактивността според тази гледна точка е манифестация на външно въздействие. Той твърдял, че истинският източник на радиоактивността се намира вън, а не вътре в материята и че той е именно тези лъчи, идващи от космическото пространство. Определя космическите лъчи като подобно на светлината лъчение с огромна проникваща мощ. Космическите лъчи, според Тесла, представлявали „ултраматериални частици”, които са в състояние да преминават през стъкло. Наблюдавал как тези лъчи буквално потъвали в металите. Те нямали нищо общо с обикновените космически лъчи. Той смятал, че това подобно на светлината лъчение е най-сериозният източник на енергия за реално приложение. Според него енергията му многократно надхвърля тази на „частиците” на космическите лъчи.

Един друг изследовател и съвременник на Тесла развил теорията за радиоактивността като „външното бомбардиране” и привел експериментални доказателства. Белгийският физик Гюстав Льо Бон изучавал с особен интерес ултравиолетовите лъчи и радиоактивността. Експериментите му го довели до заключението, че енергийното бомбардиране е пряк причинител на радиоактивността и това му давало възможност да ѝ влияе.

Разпадането на материята и превръщането ѝ в енергия били описани в няколко труда на Льо Бон. Той говори за процес на конверсия, който може да бъде наречен единствено *фотоядрен*. Изказал предположението, че фотоядрени реакции се извършват във всяка материя, осветявана от Слънцето. Самата светлина била в състояние да превърне обикновената материя в енергия. Излагането на фокусирана слънчева светлина можело

нагледно да превърне някои леки метали в „енергийни еманации”.

Льо Бон открил онази част от слънчевия спектър, която първа проявила преобразователна способност — крайната част на ултравиолетовите лъчи.

Той заявил, че съществува невидима и силно проникваща част от слънчевия спектър, чиято мощ е в състояние да пониже и жилищни сгради.

Наричал ги „тъмна светлина”, идентифицирайки я с луминесценцията на од на Райхенбах. Тъмната светлина според него е част от слънчевия спектър, който може да проникне във всяка материя и да я дезинтегрира.

Според д-р Льо Бон, при фотоядрената реакция има и особена взаимосвързаност между елемента и лъча. Всеки елемент отговаря на специфични серии светлинна енергия. Дезинтеграцията започва само когато отделният елемент бъде бомбардиран от точно определен лъч. Не е нужно лъчът да попадне върху елемента, достатъчно е само да се намира в близост до атомите му, за да стимулира започването на процеса.

Фотоядреният процес представлява верижна реакция, която е далеч по-важна от другите видове реакции, дължащи се на изпускането на бавни неутрони. Тъй като единствен подобен лъч е в състояние да стимулира разпадането на огромен брой атоми, дори и най-обикновените материали излъчват енергия. Единствено нееднородния характер на слънчевата светлина и разсеяните лъчи не позволяват унищожаването на всички земни елементи.

И така, пълното разпадане на даден елемент може да се предизвика единствено от специфични гама-лъчи, които превръщат материята в чиста енергия, без междинни частици. Следователно реакциите при отсъствието на въпросните лъчи са непълни — много по-слаби от възможното „пиково” превръщане на материята. Тези непълни реакции водят

до появата на различни частици и лъчи, които физиците наричат радиоактивност.

Ако тези стимулиращи фокусирани лъчи се приложат контролирано към резонантните им елементи, биха могли да се отделят неизчислими количества използваема енергия за цяла вечност.

Д-р Льо Бон говори също за тези преобразувания като за етерни. В процеса на фотоядрената реакция има две крайности: при едната по време на частичното преобразуване се образуват множество различни частици и лъчи; при другата се извършва пълно преобразуване на материята в енергия.

Чрез моделиране на фотоядрения процес Льо Бон показал как могат да се определят специфичните резултатни енергии. Теоретично тези реакции могат да се настроят така, че да се получава топлина, светлина, двигателна сила, отблъскване, привличане, с други думи – всичко. Тази „вътрешноатомна енергия“ е резултат от управляеми и моделирани реакции, при които физиците са в състояние да определят с висока точност изходния резултат. Така е възможно да се получи чисто електричество без вредни странични емисии – достатъчно е просто да се подберат подходящите лъчи и елементи.

Д-р Томас Хенри Мъри е друг забравен учен, който с помощта на „шведски камък“ и изработено от него устройство успял да получи огромното количество електричество. Той приел, че кристалната решетка на минерала наистина улавя някои от тези лъчи.

Мъри бил убеден, че Земята е изпълнена с „лъчист океан от енергия“. Неведнъж повтарял, че този океан непрекъснато обгръща планетата ни с енергийните си приливи. Според него лъчите, „виновни“ за този океан, попадат „отвъд гама-спектъра“.

Конструираното от него устройство Мъри кръстил приемник COSRAY. Без антена и заземяване не се наблюдавала никаква активност. Тя изчезвала и когато антената била „скъсявана“, докосвана или доближавана.

През годините след първите му открития били намерени три различни приложения на общия принцип. На първото си странно откритие се натъкнал случайно по време на експериментите с приемника на лъчиста енергия, докато се опитвал да „настрои“ камъка с един от ранните заземени радиоприемници. За свое най-голямо изумление Мъри открил, че не улавя радиостанции, а гласовете на собствените си съседи! В слушалките се чували звуци от места, където нямало никакви микрофони – обикновени разговори и домашни шумове. Настроен на тези свръхестествени вълни, Мъри в крайна сметка успял да открие и намиращите се на големи разстояния места, където се разнасяли звуците. Устройството му не било микрофон.

Втората изумителна област на открития е свързана с терапевтичните лъчеви устройства. Счупените кости се възстановявали много по-бързо, ако се подложат на определен вид радиоимпулси. По този начин можело да се лекуват също така порязвания, навяхвания и някои изгаряния. Щом по време на възстановяването си тъканите излъчват, значи можело същият вид лъчение да се приложи изкуствено и да стимулира възстановяването. Подобните на светлинни лъчи биха стимулирали възстановяването на конкретни вътрешни органи, стига да се прилагат достатъчно внимателно.

Друго конструирано от него устройство е лампата YAROM. Мъри изложил различни материали на лъчите на сравнително малката си лампа и открил, че може да стимулира растежа на кристалите и металите. Отделеното злато от златната руда се „увеличавало“, когато се облъчва с гама-лъчи. Това поставило началото на още по-драматична серия проучвания, довела до третата му революционна разработка.

Така д-р Мъри открил, че нищожното метално съдържание в отпадъчните руди може да бъде накарано да „расте“ чрез из-

лагане на специфични енергии. Навсякъде в тези „отпадъци“ се срещали злато, сребро или платина, но под формата на отделни разпръснати „зърна“. Експериментът показал, че лъчите са в състояние да предизвикат „органичен“ растеж на малките кристали скъпоценен метал. От тези резултати Мъри изчислил, че количеството злато се увеличавало между 107 и 329 процента!

Д-р Мъри получавал мед и олово с изключително добри огнеупорни показатели. Оловото не можело да се стопи дори при температура 1000°C и било истинско чудо за всеки металург, запознал се с образците. Получената мед била толкова силна и издръжлива на топлина, че я използвал за изработването на високоскоростни двигатели. Една пазена в тайна сплав, получена по този начин, е в състояние да издържи на температура над 100 000°C, без да се разтопи.

Съществува алтернативен модел, който насочва вниманието към необходимостта устройството да бъде заземено. Антената може да се елиминира, но нещата със заземяването не стоят по същия начин. Освен това, за да работи успешно, апаратът трябвало да бъде „настроен“.

В много лекции и беседи Учителя говори за спазване на разстояние между учениците. Нееднократно споменава за необходимостта косите да са добре сресани и за значимостта на тяхната дължина; заедно с ръцете те са антени, чрез които възприемаме по-висшите енергии. Съветът да ходим няколко часа боси през топлите часове на деня не е ли в своята същност заземяване? Препоръчва заземяване преди да се започне медитация. Концентрирането на мисълта не е ли настройване към честотите на по-високите вибрации във Вселената?

В една от беседите си Учителя казва: „Сега ще ви дам едно упражнение, но трябва да знаете, че при всяко движение вие се свързвате с теченията на природата. Щом обтегнете ръката

си и държите ума си концентриран, вие имате вече контакт с тези течения. И тогава при всеки даден случай можете да имате връзка или с електричеството на Земята, или с електричеството на Слънцето. При всяко обтягане на ръката вие можете да имате още контакт или със земния, или със слънчевия магнетизъм. Магнетизмът пък изобщо е свързан с праната, т.е. с жизнената енергия на природата. Тъй щото при обтягане на ръцете и краката и при концентриране на ума човек използва жизнените енергии на природата и става здрав и силен. При халтаво държане на ръцете природните сили не могат да се използват”¹³.

По-горе споменатите учени са работили със светлината, космическите лъчения и са постигнали удивителни резултати. А какво би се постигнало, ако се работи с мисълта, Любовта и с Духа Божи? Мисълта е най-висшето на Земята, а най-нисшето в Духовния свят.

„Ако се не родите от вода и Дух.“ Учителят превежда думата *вода* с думата *добро*, а Духът – с Истината. „Що е водата – Доброто. Единственото реално нещо, което ние знаем в света, това е Доброто. Единственото нещо, което ние виждаме и което може да ни причини радост, щастие и блаженство, това е самата Истина. Истината е тази светлина, която постоянно влиза в нас. Тя носи живот. Това, което виждаме, е Истината, която носи храна за човека. Тя носи храна чрез светлината. Значи това, което носи истинската храна за човешката душа, е Истината. Тази храна е истинската светлина за душата. Тази светлина ни разкрива света отвън”¹⁷.

„За да не си напакостим при работа със светлината и да получим обратни на очакваните резултати, трябва да сме запознати поне малко с нейните характеристики. Светлина от светлина има разлика. Има светлина, която граби, която убива, а има светлина, която оживотворява”³.

„Тази светлина, която ние виждаме, не идва от самото Слънце, но от Божествения

Дух. Светлината е признак на онази мисъл, която Великият отправя към всички живи същества на Земята. Тази светлина, именно, ни възраства и подкрепя. Без нея няма живот, няма мисъл, няма знание¹⁹.”

„Но за светлината, която слиза, ние вече имаме реално понятие, понеже виждаме туй, което слиза от Слънцето и разкрива пред нашите очи цялата Земя с всички предмети на нея. Светлината е Дух, Който слиза от Слънцето и има пряко съприкосновение с нашия живот. На това Слънце можем да уподобим и Духа. Той няма да влезе иначе, защото ако слезе, ще разтопи, подобно на Слънцето, всичко това, което виждаме около нас; то ще стане на прах и пепел, или пак ще се обърне в газообразно състояние. Затова Бог казва: „Аз няма да слеза, а ще проводя през пространството Своя Дух, да принесе на хората Моето благословение“. Ето защо Бог не иска да слезе при нас, а изпраща Духа Си – светлината. Този Дух, тази творческа способност е именно, която гради в нас. Всичко, каквото притежаваме, Нему се дължи. Тази разумна сила, която се проявява от Бога, учениците хора я определят във вид на закони, на сила, на сродства между елементите и т.н. – дават ѝ разни имена. Но то е една Същност разумна, която работи; то е Дух, Който създава закони².”

„В Библията, а и в окултните среди, често се говори за виделина, но тя трябва да се разграничи от светлината. Думите *светлина* и *виделина* са от един и същ корен, но светлината е отражение на виделината. Виделината е съединение на онзи Божествен елемент, който се отнася вече към човешкия ум, т.е. който ни прави да разсъждаваме разумно, да имаме логика, съдържание и смисъл в нашата мисъл. В съвременната наука физиците спорят върху светлината – дали иде от Слънцето или е нещо друго. Има учени, които оспорват, че иде от Слънцето, а поддържат, че тя е особена енергия, която, като дойде до земната повърхност, разбива се в нея и дава отражение на светлина. Виделината е един вътрешен процес. Тя е елемент, който

може да се опита всякога. Виделината е най-реалното нещо в света. Тя е хиляди пъти по-реална от този свят: тя създава човешката мисъл, желанията, тя е проводник в Духовния свят и съществува във вид на съвременния етер.

Ако нямате виделина в себе си, не може да се прояви у вас Любов, Истина. Христос казва: „Вие сте виделината“. Кой „вие“? Първият елемент е солта, законът на равновесието, който държи всички сили в равновесие; вторият елемент е виделината, тя въздига и възраства нещата, т.е. всички мисли и желания растат във виделината и се развиват по-правилно. Човек, който живее във виделината, е като плодно дърво, което расте на плодородна почва; в него всички плодове узряват⁴.”

Като имаме предвид, че Любовта е най-мощното направление на Божествения Дух в света, може би ще си помислим, че първо трябва да започнем работа с Любовта²¹. Учителя казва, че ако искаме да се прояви Божествената Любов, трябва Духът да бъде в нас, да Му дадем място да се прояви².

„Когато дойде Божествената Любов да действа в света, тя действа с най-добрите методи. И всички трябва да имаме предвид, че за да се появи Божествената Любов у нас, Духът дълго време трябва да работи върху нашето физическо и духовно тяло, за да може да го подготви да възприеме енергията. Ако сега през нашето тяло би минала една интензивна енергия на Любовта, тя би ни разтопила. Следователно Божествената Любов постоянно се приспособява според състоянието на нашите духовни тела, според степента на нашето развитие, постоянно духът ни работи¹¹.”

На друго място Учителя цитира стих от Библията: „В начало бе Словото“ и после пояснява: Словото – това е първото проявление на Любовта в материалния свят, а Любовта – това е първият плод на Духа.

Глава на Словото е Истината. А глава на Истината е Божият Дух. Той е Начало на началото на всички неща.

„Ето защо първото, с което човек трябва да започне, е Словото. И това, което по някой път говори на човека, не е още Духът Божи, то е Словото. После човек ще дойде до Истината и най-после – до Божествения Дух. Който не разбира Словото, не може да разбере Истината, а който не разбира Истината, не може да разбере и Духа. Защото Духът слиза в Истината, а Истината слиза в Словото.

И това Слово говори: „Духът е онова, което дава живот“. Живот има, защото има Дух. Духът е внесъл Живота²³.”

Учителят ни завеща да бъдем едно с Христа. „Духът Христов и нашият Дух са едни и същи духове по произхождение. Нашата душа и Христовата душа са едни и същи души, от едно и също произхождение. Той казва: „Философията на живота е тази: да познаете, че вие сте изпратени от горе, за да изпълните волята на Онзи, Който ви е пратил преди милиони години на Земята“. И следователно затова е дошъл Христос – да донесе закона на Любовта, и казва: „Само по закона на Любовта вие можете да изпълните тази Негова воля, понеже Той е Любов“. И там, където е Любовта, там е и Духът, това, което движи силите. А това в индуската философия го заместват с думата *прана*. Праната във всички нейни проявления е материя, която прониква във всичко и вечно се движи. Има няколко имена: *прана*, *акаша* – това са сили, които са в потенциално състояние. Някои я наричат *татвас*. Но *акаша* е първото проявление на тази татвическа материя в света¹⁰.”

„Тази разумна сила, която се проявява от Бога, учените хора я определят във вид на закони, на сила, но тия живи закони имат отношение към оная велика, жива енергия в света, която изтича от своето първично състояние, за да влезе в пътя на еволюцията и тъй да видоизмени тази първична сила, която индуците наричат *prakriti*, а ние я наричаме Дух. Духът – това е първичното. И казва апостол Павел на друго място: „Плодът на

Духа е Любовта“, т.е. първото диференциране на Духа е Любовта, а първото изтичане от Бога е Духът. Следователно първият закон в света е законът на Любовта. Туй в индуската философия се нарича *закон за татвическата енергия*, от която праната е едно видоизменение – това е едно течение, което иде от Слънцето, едно механическо течение⁹.”

„Праната е силата в света, която изпълва пространството. И в потенциално отношение съществува, и в кинетично отношение съществува. Когато тя се преплете с материята, се образуват формите. Прана, или жизнен еликсир го наричат. Ние трябва да имаме тази жизнена енергия, която Бог ни е дал. Та водата в дадения случай, когато казва Христос „от вода и дух“, се взема като първичната прана, силата, праната е това. А Божественият Дух е разумното в човека, това е най-висшето съзнание. От вода и от дух, прана трябва. За да се проявим в каквото и да е отношение, трябва да имаме в себе си изобилно прана, изобилно първична вода. Трябва да имаме в запас; щом нямаме тоя запас, ние сме неразположени¹⁸.”

„Значи в природата има една разумна жива сила, която действа по разнообразни начини. Тази сила индуците я наричат *tattvas*, санскритска дума, която значи *жива енергия, която прониква цялото пространство и е основа за движението на всичките небесни тела, и е причина за произвеждане на всякия живот във Вселената*. От тази *tattvas*, татвическа енергия, праната е едно видоизменение. И онзи научен начин да използвате тази жива енергия индуците наричат *Prânâyâma*⁸.”

„Когато дишаме въздух, да го приемаме с обич, да знаем, че има нещо във въздуха, което е влязло в нас. Хиляди години са го знаели посветените, те го наричат прана. Това е онази животворна енергия, която чрез Любов може да се възприеме. В онези хора, които не дишат по любов, тази енергия не влиза. За всеки човек има специални методи

за дишане. Човек ще се домогне до тези методи чрез своя вътрешен учител и лекар²⁰.”

„Така и хората говорят за дух, за материя, без да имат точна представа за тях. Под *дух* едни разбират нещо въздухообразно, други – същество, което мисли, трети го свързват с понятието *ангел* и т.н. За да бъде дух, човек трябва да има в себе си живот, движение, мисъл. Казано е в Битието, че Бог е вдъхнал дихание в човека и той станал жива душа. Значи диханието в човека представя Божия Дух. Този Дух не присъства постоянно в човека, вследствие на което той се стреми към Него, да го посети и да го учи. Защото Духът на Истината учи човека. Той не се влива в човека по механичен начин. Отношенията на човека към Духа са такива, каквито между ученика и учителя. Където Духът работи, там е силата, здравето, знанието¹⁴.”

„Къде е Духът?” – ще попита някой. За Учителя единственото нещо, което ние виждаме в света, е Духът. Сега защо не виждаме? Понеже нашето зрение е ограничено, ние виждаме само сгъстените части, а несгъстените не виждаме².

„При кого ще дойде Духът? При този, който обича Бога, той може да бъде проводник на Неговия Дух. Щом стане проводник на Божествения Дух, човек се освобождава от робството. Той става господар на условията. Да бъдеш господар на условията – това значи да бъдеш господар на себе си, да бъдеш лекар на себе си, да бъдеш учител на себе си¹⁹.”

„Онзи, в когото Духът дойде, той трябва да бъде винаги весел, доволен, внимателен и осторожен. Когато дойде Духът, тогава на душата израстват крила. Когато дойде Духът, болестите изчезват, скърбите изчезват и страданията изчезват⁷.”

„По какво ще познаят, че имате Духа? Ако сте хора разумни и ако със своите мисли, желаня и действия се отличавате със силата на своята свобода и навсякъде, където влезете, носите тази благодат³.”

„Когато великият Божи Дух проговори на човека, в неговия ум се явява светлина, а в

сърцето – широта, и той обиква всички хора, всички цветя, дървета, листа, клони, мушици. За него всичко е красиво. Когато в човека заговорят духовете, той става ексцентричен и разсеян.

Божественият Дух гледа еднакво на всички. Тогава човек разбира другояче живота: не вижда погрешките на хората, защото знае, че те могат да се изправят в един момент¹².”

„Божественият Дух слиза да работи в нас само тогава, когато сърцето и умът ни работят правилно. Той действа първо като интуиция, но когато човек напредне, Той му заговарва ясно и отривисто. Проявите му стават все по-ясни и по-конкретни²³.”

За важността да придобием Божественият Дух Петър Дънов казва следното: „Всички, които се подвизавате в духовния път, трябва у вас да дойде Божественият Дух, иначе сте загубени. Без Него вие не можете да работите. С жертвите, които правите за Господа, има ускорение на процеса на еволюцията²⁵.”

Всички енергии, всички сили, които действат в Космоса, са достойние на човешкия дух. Той оперира свободно с материята – може да я сгъстява, да я разрежда, да я моделира. Например когато Духът иска да намали трептенията на светлината, Той сгъстява материята около Себе Си.

Когато Духът проникне в човека, Той непременно ще се прояви. Няма сила в света, която може да попречи на Духа да се прояви. Но без чистота човешкият дух не може да се прояви в силата си.

Пригответи се за идването на Духа!

И не забравяй, че когато Духът дойде, вратата на твоето сърце трябва да се отвори!

Когато Духът влезе, вратата на твоето сърце трябва да се затвори.

Не отваряй вратата, преди Духът да е дошъл!

Не затваряй вратата, преди Духът да е влязъл!

Работи там, където Духът работи!

Литература

- ¹ Василатос Джери. Изгубените открития, ИК „БАРД“ ООД, 2004
- ² Явлението на Духа, НБ, 20 април 1914 г.
- ³ Свобода на Духа, НБ, 23 август 1915 г.
- ⁴ Виделината, НБ, 1 април 1917 г.
- ⁵ Симоне Йонин, любиш ли ме?, Б, 12 юли 1920 г.
- ⁶ Двата принципа, 8 август 1920 г.
- ⁷ Когато дойде Духът, 14 септември 1920 г.
- ⁸ Синът Божи, НБ, 30 октомври 1921 г.
- ⁹ Ненаписаните закони, НБ, 6 ноември 1921 г.
- ¹⁰ Волята на Отца, НБ, 9 април 1922 г.
- ¹¹ По пътя, ООК, 26 май 1922 г.
- ¹² Дерзайте, Аз Съм, НБ, 13 май 1923 г.
- ¹³ Три вида съзнание, ООК, 7 април 1926 г.
- ¹⁴ Правилни форми, ООК, 19 март 1930 г.
- ¹⁵ Принципи и форми. Влияние на планетите. Скачените съдове, МОК, 5 декември 1930 г.
- ¹⁶ Ще влезе Духът, НБ, 25 декември 1932 г.
- ¹⁷ С какво тяло?, НБ, 7 октомври 1934 г.
- ¹⁸ Пред радостите и зад страданията, ООК, 29 декември 1937 г.
- ¹⁹ Учение и служение, РБ, 28 август 1940 г.
- ²⁰ Божествена мярка, УС, 29 декември 1940 г.
- ²¹ Да се не смущава сърцето ви, НБ, 18 януари 1942 г.
- ²² В Царството на Живата Природа, Влиянието на Слънчевата Енергия.
- ²³ Учителят говори, Дух.